

Fadwiga.

Russisk Nutidroman
af
Ernst Schroll
(S. Keller.)
Oversat af R. Gjesling.
(Fortset.)

I Hast drat man Te og spiste lidt tørt Brød, Arbejderne som med deres brede Sneustuler, og Toget dampede afsted, men Tilbagefejren varede hele 14 Timer. Havde man om Morgenen tilladt Togets Tilbagegang, havde de naaet frem paa 2 Timer. Alfons naaede Charlottentorvet og elendigt, men han trostede Hedvig med, at naar han først fik hvilet ordentligt ud i Hotellet, vilde det nok blive bedre. Hun svarede intet, men saa, hvor meget han havde forandret sig; Hjnene saa dybt i Gulern, og Hænderne brændte som i Jæber. Natten igennem plagedes hun af angstelig Uro for ham; naar hun imellem, overvældet af Træthed, blundede lidt, før hun op, vækket af onde Drømme. Om Morgenen blev hun angst ved at vaagne og finde ham bevidstløs i stærkt Jæber. Støtende klædte hun sig paa og sendte øjeblikkelig Bud efter Lægen, en gammel, ventlig Russer, som efter Undersøgelsen trostede Hedvig: „Det er ikke saa slemt endda, lære Fru! Jeg forstaaer, hvor De er angstelig for ham; men nu vil jeg foreskrive noget, som skal hjælpe paa Jæberne, vær bare ikke bedrøvet. Før Snestormen er over, saa J kan rejse videre, har nok deres Mand overvundet denne Forkælelse, han har jo i Dem den bedste Plejerste.“ — Hedvig tog sig sammen, git hen til ham og sagde paa sin lille værdige Maade, mens hun saa ham saa fast i Hjnene, at han undveg hendes Blik: „Doktor, jeg er ikke noget Varn! Sig mig oprigtig, hvordan det staar til, jeg kan bære det!“ Han sagde sagte uden at se paa hende: „Lungebetændelse, stærkt Forkælelse. Gud vil hjælpe!“ „Det haaber jeg,“ sagde Hedvig og „falgte ham til Døren.“

Da han var borte, og hun ligblev git hen til Alfons, git der en Gysen gennem hende, det var den klare, stræktelig klare Anele om, at hun nu vilde miste ham. Hun græd ikke, da hun satte sig ved Sengen og stirrede paa ham, men hun kendte det, som Smerter og gennem hendes Hjerte — og kæmpede med dets urolige Slag. „Hedvig, stættels Hedvig, — alene blandt fremmede,“ lad det inden i hende. Som hun sad der og saa paa hans Lidelse uden at kunne lindre og hjælpe, kendtes det umuligt for hende at holde ud, — og saa at hun ikke kunde værges sig for den Tanke, at han skulde dø! — Doktoren kom og git og rystede paa hovedet; dets syntes han mindre og mindre om den syges Tilstand, dets undrede han sig over den vandre unge Husfru, som bar sin Sorg saa helligmodig og stille. I hele Hotellet beundrede man hende, der hun git stille og behersket omkring hos den syge og mellem de andre. Gennem en af hendes gamle bekendte fra Petersburg, som opholdt sig i Hotellet, havde de faaet hendes Livshistorie at høre, og alle hntedes over den unge Kvinde, som nu vilde blive fat alene i Livet igen, da Lægerne havde erklæret Stellasmaris Tilstand for haabløs. Stuepigen kom, da hun hørte det, grædende ned i Koffeten og sagde: „Fruen maa være en Helgen! Hun sidder ved hans Seng med foldede Hænder uden at græde og jamre, — og ser hun mig, forsøger hun at smil.“

Stormen holdt op, og straalende klare Vinterdage fulgte efter. Jæsthyallerne glitrede paa Sneen, som i fantastisk Tunger og Tatter littede frem ud over Husstagen og laa i formlose Dnnger i Gaderne. Ved smaa Vindstød spiroledes fine, bitte Krystaller i den klare Luft. En saadan yndig, tild Dag fulgte Hedvig Stellamari sin elskede Alfons til hans sidste Hvilested paa Charlottentorvet. Foran drog den russiske gejstlige i Ornat med Ulyene, saa Sangerne med Korsfanen og bag Ligoanen fulgte hun alene, efter hende enkelte fra Hotellet, den gamle Doktor og en Kollega. Ved Siden af dette tavse Tog traengte sig Folkemængden, som ikke blev træt af at se paa og beundre den vandre, lidende Kvinde. En gammel, fattig Kone traengte sig frem med Hjnene fulde af Taarer, greb hendes Haand, som hun træsede, og sagde: „Gud vil hjælpe dig, Fortsind!“

Den yngre Læge hvistede til den gamle: „Ved De, Kollega, om hvem hendes Skikkelse minder mig?“ „Jeg tænker ikke, hun kan minde om nogen, — hendes Lige findes ikke!“

„Jo, jo. Hun minder om Pilotas, Thusnesda.“ De ved det store Billede, som var udstillet i Boghandelen før Jul.“

II

Chartovs Lokalblad „Juschni Krai“ bragte Dagen efter Alfons's Begravelse en langre Artikel, som foruden Beskrivelsen af hans Død og Begravelse ogsaa fortalte om den unge Enkes Livsforsøle. Var det et Tilfælde eller Guds Styrelse? — „Moskauer Tidende“ optog et Par Dage senere Artiklen, som samme Dag blev læst af en „Sibiriat“, — saa taltes Gjærne af Sibiens Guldaakter, — der netop opholdt sig i Moskva paa Gennemrejse. Han bestemte sig øjeblikkelig til at tilhøde Hedvig Bladens som Guvernante for sine to Smaa piger, da ogsaa hendes høje Uddannelse var nævnt, og en dattet Dame maatte følge med Familien paa Rejsten til Schweiz og Frankrige. Han offentliggjorde et Telegram til Judsfani Krai's Redaktør med Bøn om at ordne Sagen med Hedvig. Hun var ikke paa det rene med, hvad hun vilde tage sig for, da den gamle Doktor en Dag forestillede Redaktøren for hende, — og de forsøgte begge at overtale hende til at modtage „Sibirjattens“ Tilbud: Tusin Rubler aarlig og alt frit, mens der kun forlangtes, at hun skulde lede Opdragelsen; Guvernante og Lærere i de forskellige Fag skulde ansættes under hende. Hun nselede med at modtage Tilbudet; thi en Sibirjats Raad har ofte en daarlig Klang, og det ikke

med Urette. Man forstaaer derved Folk, som paa alle tæntelige Maader i den tørstet mulige Tid har samlet sig uhyre Rigdomme borte i Guldblandet, og paa hvem man overalt mærker Parvonen.

Eller — var der dag hendes Nølen gemt en ubestemt Ueelse, som advarede Hedvig? Men hvad skulde hun vel tage sig for? Alder ejede hun ikke, — Faderen havde jo efterladt hende bare Gæld, — og af Alfons's Slægtninge kunde hun ingen Hjælp vente, da hun vidste, hvor misfornøjede disse havde været med hans Valg. Hendes eneste Tilflugt var den lidandste Præstegaard, men hun vovede ikke at vende sig derhen, da hun vidste, den gamle Præst netop var bleven nødt til at søge sin Afsked paa Grund af en Brykthgdom. Og — selv om man der ikke havde behøvet at tage Hensyn til de smaa Midler, hvad skulde hun vel gøre? No og Stilhed traengte hun ikke til, derimod Arbejde og Anstrængelse for derved at dæve det stættels fortvindede Hjerets blodende Saar.

Endelig besluttede hun sig til at give sit Ja, og næste Dag modtog hun følgende Telegram fra Hr. Bartin: „Vi er paa Rejse til Schweiz. Mød os i Kiev Søndag i „Grand Hotel“. Paa mine Ordrer faar De Rejsepenge og Forstud udbetalt af Chartov's Afdelingen af Wolga - Rama Bant.“ Et Par Dage senere meldte en Bant-Bejant sig hos hende og overrakte hende 600 Rubler fra hendes „Herre“. Da hun havde tvitteret for Pengene og den fremmede git, brød den tilbageholdte Smerter frem, og for første Gang siden Alfons's Død gav hun sig vildt til at græde og græd og hulkede, som hendes Hjerter skulde briste. En bitter Knurren mod Gud steg atter og atter op i hende. Hun havde, siden Slaget saa uventet kom, tændt sig tolv og ligegyldig — og havde i Trods vendt sig bort, nu vendte hun sig mod Gud eller „Stæbner“, som hun kaldte det, med bitte Bedrøvelser. Hvorfor skulde der netop møde hende saa megen Sorg? Var den Gud Kærlighed, som tillof saadant? Eller — var der tænkt inden Gud. Og den gamle Toivl derom, som hun kendte saa godt fra sine Kampe i Smolnspensionen, som med foragtet Syrte over hende. Og nu havde hun ingen, som midt og hjerteligt kunde tale med hende og hjælpe hendes urolige omme Hjerter til Stillehed. Hun blev næsten bang ved at se sig selv i Spejlet, saa tolv og forstent foretom hun sig selv. Havde den Digter Ret, som saa græbende siger, at naar Hjertet er for godt og for dybtfølelse til at kunne overvinde den dybeste Smerter i leifindig Glemsel, det da intet andet har tilbage end at blive haardt og tolv som Sten? Haardt mod Gud og Mennefter? Havde ikke ogsaa den gamle gode Læge sagt hende en Dag, at jaadan maatte hun ikke tage det, hun saa allerede ud som et Marmorbillede, — sten og tolv som Marmor. Som en vandrende Anklage mod Gud! — En Kløbe! Være Barnagtighed, hed det atter i den Krydsen af Tanker, som genfaldt anklagede og forpærede hinanden hos hende, — hoerten hende eller hendes Opdragelse værdig! Og hun præsede de tolv Hænder mod den brandende hede Vande — og tiggede halvt ubevidst om at maatte vinde Sejr over al Kulde og Bitterhed i sig.

Men bede, bede Gud om Hjælp, — nej, hun kunde det ikke! Jtte nu! Havde Gud i det stræktelige Uvejrbødelagt hendes Liv og hendes lyse Kærligheds Ulyte, nu, — saa sit hendes Liv ligge øde, det dybe Sjælesliv, — ogsaa ogsaa for Gud. Jtte en Blomst blomstre for ham derinde, — ikke et Palmestraa priefe ham! Hun vilde være stærk i sin Smerter, og ligesom fanget og bundet af den ikke stotte sig paa noget uden paa den! — Hendes Afrejse fra Chartov trat lidt ud; inden hun havde ordnet sine private Sager med sin Advokat i Petersburg, og inden hun fik de nødvendige Papirer fra Politik og Geistlighed, havde Familien Bartin ventet hende i Kiev. Hun havde telegrafisk meldt dem Forsigtigheden, og da hun en Dag kom, trat hun dem i Dagsligørrelset. Hr. Bartin, en høj, statelig Mand, stod forelegen op, da Hedvig kom ind, og hans lille, tytte frue rødmode, da hun forestillede sig for hende som den nye Guvernante. Saaledes havde ingen af dem forestillet sig hende, til Trods for den sympatistiske Skildring i Avisen. Under den første flugtige Underholdning, som drejede sig om de to halvvookne Døtres Opdragelse, fik Hedvig det Indtryk, at hun dog havde gjort Sibierjatten Uret; thi han var efter sin Holdning og sin Danne og forstandige Dom om forfælligt en salomæssig Herre. Fruen derimod syntes at stamme fra simpere Forhold; hvort Ujeblik sagde hun noget forterk og forsøgte at forbedre sin Holdning ved et voldsomt Nyl med Stuldrene, eller hun pillede nervøst paa sine Baand og Slæffer og satte dem til Rette, — til de ved en voldsom Bevægelse sad lige saa slemt som før. „De maa vide, Jadwiga Andrejevna, vi var 15 Aar i Sibirien og derfor er mane Døtre vokset op som rene Villatte. Jeg var næsten altid ude i mine Forretninger og kunde derfor ikke tage mig af dem. Den, som mæssommelig skal klare op til Velstand kan ikke tjene to Hexter, — og min Husfru var naturligvis saa optaget af Husholdningen og Selstaberne, som et stort Hus fører med sig, at der blev lidet Tid tilovers for dem; og dannede, paaalidelige Mennefter, som man kan overlade sine Børn til, findes ikke i Sibirien, selv om man vil opøve dem med Gud. Nu, da Rigdom er strettet, — et stort Smil ophyste hans mørke Træt, — „kan vi helt tage os af vore Børns Opdragelse.“ „Ja, helt af Opdragelsen!“ bekræftede Fruen og drejede paa den kostbare Diamantring, hun bar paa sin fede Langfinger. „Men, for at sige det rent ud, forstaaer vi det egentlig ikke heller, — og derfor greb vi med Glæde Villigheden til at faa en, som kan hjælpe os, — og tillige, —“ „Og vi er svært glade over, at vi sit Dem, De kan gøre med Sonja og Mascha, som De vil. Kun maa De lære at opføre sig som Damer for engang at kunne gøre gode Partier!“ afbrød Fruen ham. „Dagsinddelingen og Undervisningsfagene overlader vi ganske til Dem at bestemme,“ begyndte Bartin igen, som, mens hans Kone talte, havde kastet et angstelig, lurenende Sideblik paa Hedvig. „Ja, og naturligvis ogsaa, hoorledes de skal klæde sig standsmæssigt. De kan ikke tro, hvor vænkelig det er!

Det kommer jo ikke an paa Pengene, men paa Smag og Stil“, sagde fru Bartin ivrig. „Vi rejser nu til Wien, hvor jeg vil opholde mig en Tid for at konsultere en medicinsk Autoritet; der vil J have Tid nok for alle eders Tøflerørgemaal,“ sagde han, henvendt til Fruen, „og derfra rejser vi for en Tid til Schweiz. For vi har fundet et fast Opholdssted, kan De naturligvis ikke begynde nogen fast Undervisning.“ — „Tal bare Frank med Børnene; det maa man kunne, naar man vil være dattet. Jeg kan det endnu ikke og er vel allerede for gammel til at lære det. Er De musifast?“ — „Lidt; men Musikundervisning vil jeg næppe kunne give længe, da jeg bare spiller middelmaadig felle.“ Svarede Hedvig. „Længe? Smaa pigerne forstaaer intet af det hele!“ lo Bartin — og saa haard og tolv ud. „Jeg sagde Dem jo, at de er nogle Vildtatte, vi lod dem stotte sig selv.“ — „De er saa smaa!“ sultede Fruen, „de ligner mig desværre!“ Da Hedvig saa dem, havde hun ogsaa hest suttet. — Uanselig af hndre, tejtiede og med aandsforladte Udtryk foretom Arvingerne til Bartins Millioner hende. Hun blev bekkent ved Tanken paa Samlivet med dem, — men — hun traengte til Arbejde for at dæve sin Sorg, — det havde hun jo faaet og vilde ikke give efter for sine Høvelser. Hun vilde det ikke; men de tom stadig igen og sporede alle hendes Villers Anstrængelser. — Hun var i sin daglige Omgang med dem venlig og bestemt, men stødtes ofte ved deres Opsørsel og tom derved i Oprør, saa hun ofte foregav Upasselighed for at kunne blive paa sit Værelse og der tilkompe sig Ligevægten igen. Saa git det bedre igen, men overvundet var Glendighedheden ikke. „Ma, om De altid var frisk, Jadwiga Andrejevna!“ sagde Mascha til hende en Dag. „Naar De ikke er her, saa er Papa ligesaa slem mod Mama og os, som før De tom, og da er vi saa uhyggelige, at vi gerne kunde dø!“ Mama sagde en Dag, at vi skulde bede for Dem, saa De altid maa være frisk, da vilde alt blive godt.“ Sejede Sonja til, — „og jeg har ogsaa ladet Nanja løse Uds og tilstet dem op og tøndt dem for Helgenbilledet; men det vil ikke hjælpe.“ „Naturtelligvis. Mama sagde siden til Nanja, at det kunde ikke hjælpe, fordi vi her i Wien ikke kan faa „retroende“ Vokslys, bare romerst katolste, — og der er jo tætterte.“ Hedvig forfod af dette, at hendes Indsigtsheds blandt dem var større, end hun havde troet. Jtte alene fru Bartins og Smaa pigerens Tølleter havde undergaaet Forandring, ogsaa Omgangstonen var blevet en anden. Bartin bar saa imponeret af Hedvigs stille, alvorlige Personlighed, at han ikke mere gav efter for sin raa Hestighed, og de andre betragtede Hedvig som sin Beskytter. Ogsaa Henerfabet saa op til hende — og siden Nanja, den gamle Barne pige, havde hørt om hendes Ulykke, stuede hun „Barina Guvernanta“ ind i sin daglige Bøn. Hvor meget hun end mødte af Taknemmelighed, Kærlighed og Agtelse, sølte hun sig aldrig hjemme blandt dem. De forfod hende ikke og kunde ikke være hende til Hjælp i hendes bitte Sorg. Mandelige Hjælper og overdaadig Lutsig, — alt, hvad hun onstede sig, stod til hendes Raadighed, saa hun maatte være forsigtig med at nævne eet eller andet, for at ikke Bartin straks skulde benytte Lejligheden til at tilfredsstille det. De gjorde daglig Udflugter i Wiens Omegn og Hedvig glædede sig over Stønheden i Naturen.

En Dag var de i „Baden“, tæt ved Wien. Hr. og fru Bartin var tilbage i Restaurationen i Haven, mens Hedvig og Smaa pigerne spadserede rundt i de prægtige Alléer, der stod luftegrønne med sit netop udspyrngne Løv. Der laa en mild Vaarme i Luften og det foretom Hedvig, som om Naturen om hende græd varme, lette Taarer, og hun havde gerne grædt med — for den Ulykke, hun havde mistet. Hun kunde ikke glæde sig over noget, det var som om alt dette nye Liv mindede hende om ham, og Længelen efter ham blev dobbelt stærk. Hun git fordyndet i sine egne Tanker og lagde ikke Mærke til, at en Parasol var tilstet mod en Bænk saadan, at den stak ud i Vejen, — smublede over den og var kantset faldet, om ikke en kraftig Haand havde taget fat om hendes Arm. Forvirret saa hun op, for i samme Ujeblik at fare sammen. Med en let Bøining tattede hun og git rade videre. Hvem var det? Udtrykket i hans Djne mindede hende saa meget om Alfons, at hun maatte skynde sig borti. Saadan havde ogsaa han set paa hende, saalænge han som Fremmede laagtog hende. Den Gang havde dette undersøgende i Blikket ægget hende — og hun havde følt sig vel ved det; — nu skyndte hun sig borti i Angst. Hvor var Smaa pigerne? Hvor skulde hun finde dem i dette prende Mennefemphder? — Da kom Hr. Bartin hende i Møde. „Hvad er det, Jadwiga Andrejevna? De er jo alene og ser saa bleg ud?“ Der saa saa megen Følelse i hans Stemme, at hun saa paa ham i Forundring. „Jeg har mistet dem i Tummelen o —“ „Kom nu, sæt Dem hen til min Husfru; ser De, der sidder hun ved det første Bord til venstre, jeg skal nok søge efter Børnene.“ Mæssommelig naaede Hedvig Bordet og satte sig ved Siden af fru Bartin, der sad med et stort Glas V foran sig. Da Hedvig tom, begyndte hun at gøre Bemærkninger om Pubsitum. „Naar jeg snakter russisk, gør det intet,“ sniste hun. „De ser bare stit paa mig, naar de gaar forbi; men de forstaaer naturligvis ikke, hvad jeg siger om dem.“ Og trods hendes almindelige Mangel paa Starpsindighed, viste hun en mærkelig Øvelse i at gøre snart en bidendende Bemærkning om de forbigaaende, snart en komist Samentigning. — Bartin fandt Hedvig yndig i sin Forlegenhed. Jdet han git fra hende, hvistede han for sig selv: „Saadan har hun aldrig set ud! Alfaa er Engelen dog et Mennefte!“ Og han glædede sig derefter og smaalo, da han git for at finde Smaa pigerne. Senere kunde han ikke blive Indtrykket af hende tvit, som hun havde staaet der forelegen, hjælpeløs og halvt angstelig foran ham paa Terrassen; han holdt det tvertimod fast med Villie og byggede derpaa sine egne Planer.

Ved Aftenbordet paa den frie Plads foran Restaurationen talte fru Bartin atter temmelig ugenert, til Trods for, at hendes Mand flere Gange forbed

hende det. Hedvig lagde ikke videre Mærke til nogen Ting, før den samme Herre, som havde hjulpet hende, rejste sig fra et af Sædepladene og, idet han git forbi, svarede hende paa russisk: „Tag Dem i Agt, Fru, her findes mange Ruskere i Wien.“ Synnderinden lod næsten sit halvdømte Glas falde og stirrede maalløs efter ham. Hendes Mand lo og sagde: „Det er til Pas for dig! Hoorfor opfører du dig, som om vi endnu var i Sibirien? Her i Vesten maa man være forsigtigere!“ „Ja, men hoorfra kan den Ulyste Russer?“ spurgte hun opbragt. „Det er en russisk Udelmand, han bor i Hotel Imperial. Jeg saa ham netop komme fra den russiske Gesandt, da jeg git ind,“ sagde Bartin.

Den næste Dag viste Hedvig sig ikke i Familien. De rejste videre til Schweiz. De havde Tid og Penge nok og standfede flere Stæder undervejs som f. Eks. i Salzburg og Innsbruck — og da Hedvig ved en lille Skovstasjon paa den yndige Arlbergerbaane udbryd: „Na nej, hvor her er yndigt,“ havde de benyttet sig af det, gaaet af Toget og indrettet sig for flere Dage i den lille Landsby for at nyde den herlige Natur. Paa Ture rundt om fulgte fru Bartin aldrig med, men lod sin Mand gaa alene med Guvernanten og Børnene. Hun var altfor magelig til at gaa eller stige til Fjælds og tilstod ganske aabent, at hun lige saa lidt kunde begribe, hoikken Anelelse man kunde have af en smut Egn som af en Koncert. De tom til Zinterlaken. I Udstanten af denne henrivende By, der, ligesom saa mange af Øerne i Schweiz, udelukkende eksisterer for sine Gæster, laa ligooverfor „det bayeriske Bryggeri“, „Hotel Zinterlaken“. Det er et af de bedstefeste blandt de mange store Hoteller, som Zinterlaken er saa rig paa; men for alle som gerne vil uddgaa Kamppefolelernes fjoleklæbte Parafithær af Opvartere, herer dette lille Hotel til et af de hyggeligste. Omkring første Etage løber der en Veranda, hoorfra man har den yndigste Udsigt over Zinterlaken. Vandlige Omgivelser og fredelig No blander sig med Kurstedets Romfort. Her tog de efter Hedvigs Ønske ind og indrettede sig for en længere Tid, efter at de først havde prøvet „Hotel Viktoria“. Hr. Bartin vilde ikke som de fleste rejsende, fare over eller „adveiden“ Zinterlaken og Omegnen, som det hedder i Turistprognet, men blive der Sommeren over. Efteraaret vilde de tilbringe i Dore-Italien, Vinteren paa Sicilien.

Nu begyndte Hedvig den regelmæssige Undervisning, dersom man i det hele kan talde de to Timers dagligt Arbejde saa. Zinterlakens herlige Omgivelser, Lauterbrunn, Wengeralp, Grindelwald, Mürren-Scheideck, Schynige-Platte og Grieszbade, alt blev nydt i fulde Drag, og det foretom Hedvig, som om den Sorg, Ruslands Snedrev havde bragt hende, begyndte at mistnes her i denne magtige Natur. Og dog overfaldtes hun stundom i Ensomheden ude i Naturen af en naavnæs, en ubestribelig Hjemde. Som om hun havde et Hjem, denne Længsel kunde søge til! — Det foretom hende, at der ingen trak Efter sammen over hende for, som i et Tordenflaer, at saa ned i hendes Hilde, fredelige Liv, og dog kunde hun ikke gøre sig Rede for, hoorfra det skulde komme. Alle var jo saa tørkelige mod hende og viste sig imødekomende paa alle Maader. Paa en Tur gjorde hun Befendstaf med en ældre russisk Grevinde, som sammen med en voksen Datter boede i Hotel „Jungfrau“ paa lille Maderen. Hedvig sølte sig tillat af Grevindens stille, værdige, moderlige Bøsen; hun havde en Følelse af at kunne lægge sig ind til hende og græde, græde ud sit Hjerets dybe Sorg. Der brød et Regnvejr løs, og i flere Dage var man nødt til at holde sig inden Døre. Det virkede trykkende paa Humøret, og Hedvig havde dobbelt Nøje med ved Maaltiderne at forebge et af Husherrens Bredeudbrud, og heller ikke den lille fru Bartin lagde mere Baand paa sine Luner som før. Kantsede Hedvig i sine Bestræbelser for at mægle Fred været opmærksommere og venligere end ellers, — i hvert Fald havde hun sejet og kunde endnu tredie Dags Uften følge Smaa pigerne til Sengs med Bevidstheden om, at hun dog formaaede noget ligooverfor det haarde Mennefte. Siden git hun ned i Løsefalten og tog en Bog og lagde ikke Mærke til, at nogen aabnede Kabinetsdøren og kaffede et hurtigt Blik ind for igen stille og lydlost at trække sig tilbage.

Det var allerede sent, og i Huset blev alt stille. Jagen hørtes i Korridoren, intet afbrød Stilleheden uden de faldende Regndraabers regelmæssige Dryp. Da tom Bartin pludselig ind. Hedvig saa forundret op og saa ind i et nervøst, ophidset Ansigt og et Par flammende Hjne. I et Nu stod han foran hende, og da hun forstrækket vilde faa op, bad han med hæst Stemme: „Jadwiga Andrejevna, blev sidende og hør paa mig! Kantsede De kan hjælpe mig, kantsede redder De mit Liv! Men — for at kunne forølle alt roligt, veder jeg, at jeg maa gaa op og ned i Værelset, mens jeg taler, det er nu min Manér!“ Og uden at afvende Svar, uden at se paa hende, git han op og ned med Hænderne nervøst knyttet paa Kyggen. „Min Historie er hntelig, men den er sand. Jeg har egentlig aldrig faaet nogen Opdragelse. Min Fader, en snild Landsbypope (russisk Geistlig), som havde giftet sig med sin Godsherres elskede, har ligesaa lidt betyngret sig om mig, som den tungsindige, indefultede, uhyggelige Moder. Ti Aar gammel tom jeg som et stet, forderet Barn til Byen og lærte der til mine landlige Unoder og gaa Bøngdommens Galstaber. I Seminariet, hvor jeg skulde uddannes til Pope, blev det naturligvis ikke bedre med mig; jeg troede paa intet mere, elskede intet uden mine Fornøjelser og kendte ingen anden Hensyn end dem, min beregnende Forstand dikterede mig, for en eller anden Bindings Styld. Da jeg havde faaet en glimrende Eksamens, skulde jeg blive Pope et eller andet Sted. Men jeg rømt en Nat med et falkst Pas — og blev Ulysteridder! Hoorledes skal jeg kunne forølle Dem alt, jeg har oplevet, søo om jeg gør det i korte Ordre? Jeg —“

„Ja, men hoorfor fortæller De mig dette?“ afbrød Hedvig ham fort.

(Fortættles.)